

kan sige, at vi ikke kan få noget nyt frem. Jeg synes ikke, man har megen tillid til, at vores retsvæsen kan virke. Vi skal huske, at der er en hel række personer, der ikke har været afhørt.

Da den daværende justitsminister sagde, det var en god undersøgelse, Asbjørn Jensen var kommet med, sagde han jo udtrykkeligt, at han også var glad for, at Rigspolitiet havde undersøgt Københavns Politi. Det troede han nemlig. Det stod der i den pressemeddelelse, som justitsministeren sendte ud. Det har jo så senere hen vist sig, at det havde de ikke. Om nu Erling Olsen løj dengang, eller han talte ud fra det, han troede og mente, det er ikke blevet opklaret, og det er bl.a. noget af det, vi skal have fundet ud af.

Om den undersøgelse, vi får nu, vil jeg i det store og hele sige, at jeg faktisk synes, det er et godt stykke arbejde, der er lavet. Jeg har været noget sur over, at justitsministeren ikke sørgede for, at de her ting kunne blive forberedt ordentligt ved, at der blev snakket med de partier, der havde tilkendegivet, at de gerne ville have været med. Det er en praksis, man ellers bruger. Jeg har hørt ministeren sige, at han nødvendig ville have, den blev politisk. Det er nu lidt svært, når halvdelen af salen havde meldt ud, at de overhovedet ikke ville røre det; så undgår man det jo på en eller anden måde ikke. De ville jo ikke med. Det sagde de jo til os, da vi havde det møde. Jeg synes, det havde været fikst.

Men det skal så siges først, inden jeg derefter siger, at jeg ved nøje gennemarbejdning af kommissoriet ikke kan se, at der er fejl i det. Det vil jeg godt sige meget åbent. Jeg synes faktisk, det er et godt kommissorium. Jeg kan ikke se – det vil jeg godt lige have ministeren til at bekræfte, men jeg kan ikke se det – at der er reelle begrænsninger nogen steder. Hvis vi får en god kommission, så vil de ikke rende ind i en mur, hvor de må sige: Her kan vi ikke komme videre. De grænser, der ligger der, vil ikke være noget, der gør det umuligt at få opklaret, hverken hvad der skete den nat, eller hvad der er sket under opklaringsarbejdet.

Vi er jo oven i købet i den situation – det tror jeg ikke Venstre og De Konservative er helt opmærksom på – at Poul Eefsen skal afhøres under vidneansvar, fordi han ikke er tiltalt, og at Kanding skal afhøres under vidneansvar. Der er en masse ting dér, der er vældig godt.

Til allersidst – nej, jeg bliver nok nødt til at tage det om lidt, kan jeg se på formanden. Jeg har lige et par problemer omkring udpegning,

for den er jeg ikke helt tilfreds med, men det tager vi så i næste runde.

Bjørn Elmquist (RV):

Nogen vil kalde denne debat for forhekset, som den har udviklet sig gennem årene, for man kan faktisk ikke deltage i den, uden at man er tvunget til at foretage en række besværgelser. Der er ting, man skal sige: Hvem var det, der begyndte det hele? Har vi glemt at straffe dem? Det var en uhyggelig svær opgave for politiet, og de menige politifolk derude blev udsat for en række svære psykiske og fysiske skader eller påvirkninger af det, der foregik.

Det vil jeg imidlertid ikke spille tid på, for disse ting er så selvfølgelig, at jeg finder, det ville være en fornærmelse over for vore tilhøvere, over for offentligheden, hvis vi skulle stå og spille tiden på det. Derfor vil jeg heller ikke deltage i en debat derom.

Jeg vil beskæftige mig med det lovforslag, vi har til første behandling her i dag, og for det første sige, at for så vidt angår kommissionens sammensætning og udpegning, synes jeg, at Justitsministeriet og ministeren har fundet frem til en god form. Alle de påstande og den kritik, der har været fremme om, at Justitsministeriet var inhabilt, og at man skulle have ladet andre i statsadministrationen tage sig af det her, mener jeg hermed med styrke er tilbagevist. Ministeriet og ministeren har her fundet en model, der gør, at man ikke kan være under den fjerneste mistanke herfor.

Disse indstillinger fra de instanser, der tales om, Advokatrådet og det juridiske institut på henholdsvis Københavns Universitet og Århus Universitet, bliver jo offentligt tilgængelige, og der er en pligt til uvildighed. Og der er en pligt for ministeren til under ministeransvarlighed og under politisk ansvarlighed til at tage sig af, om de er uvildige eller ej, og hvis der bliver rejst tvivl om uvildigheden, så er det ministerens pligt at vise dem tilbage igen og bede om, at den pågældende instans indstiller en ny.

Ligesådan med spørgsmålet om udspørger. Der står i bemærkningerne, at det sker efter aftale med kommissionen, og heri ligger der og må der ligge, at det er kommissionens udspørger og ingen andens. Det skal være én, som arbejder godt sammen med kommissionens medlemmer.

Jeg vil også lige understrege, at der står, at det er jurister, der kan udpeges, også uden for de indstillendes kreds, og det vil sige, at man kan